

Viitor de aur

Este la noi o bună și veche tradiție — de sorginte romană, fără îndoială — să slujim în momente festive ale națiunii. Asta se datorează în primul rând formației noastre de popor înzestrată cu un acut simț politic, care a scris istoria acestui colț de lume la temperatura înaltă a participării directe, a eroismului. Și pentru că tot vorbim despre oamenii de cultură din trecut, este bine să ne reamintim că în majoritatea lor covârșitoare ei au fost niște luminate minți ale obștei, fără obolul politic al cărora propășirea și libertatea neamului ar fi fost imposibil de imaginat. La urma urmelor, fiecare și-a ținut în fața foii albe de hirtie și a eternității propriul discurs politic adresat națiunii române în evoluția ei diacronică: așa s-au petrecut lucrurile cu corifeii Școlii ardelenice și cu marii tribuni de la 1848, cu Bălcescu și Alecsandri, cu Eminescu (cel din „Să facem un Congres”), și Titu Maiorescu, cu Coșbuc, Goga, Iorga și celelalte gigantice statui de sare ce se înalță în urma noastră și au lăsat pentru binele nației. Și pentru că tot vorbim despre acele „sfinte firi vizionare” haidei să ne gândim că noi românii simțim printre primii din lume căreia îmbrățișată romanticele teorii ale lui Morus și Campanella, care aveau să se concretizeze în Franța și America de Nord prin falansterii lui Fourier și Owen, iar la noi prin cele zămislite de Diamant și Ștefan. Și, deși acestea au fost utopice, prin definiție, structură și rezultate, ele au certificat, o dată mai mult, că nu am dus lipsă de viștoiri și îndrăzneți, de oameni care să lase din cofralul îngust al timpurilor pe care le trăiam și să zămiscesc cu bătaie lungă, spre societatea viitorului. Am considerat necesar acest scurt excurs istoric pentru a înțelege mai bine entuziasmul cu care oamenii de cultură, alături de întregul popor, au luat cunoștință de publicarea unui document de însemnată vială pentru ziua de mâine a țării. Este vorba despre Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea al partidului cu privire la dezvoltarea economico-socială a României în cincinalul 1981—1985 și orientările de perspectivă până în 1990. Nu ne îndoiim că acest document — epocal în perspectiva timpului și a țării. Este vorba despre cetățenii țării: și, într-adevăr, dezbaterile în presă, emisiunile de radio și televiziune consacrate ecoului în mase ale acestui eveniment ne confirmă pe deplin încrederea. Înscrinduse pe linia stilului de muncă al partidului nostru, cu care ne-am obișnuit încă de la începutul anilor congrese, supunerea spre dezbateri publică a acestei mărețe Charte a viitorului atestă încă o dată vocația de cititor a partidului, adevărul că el este născut din popor și pentru popor. Având la bază o concepție extrem de sănătoasă de viață, proiectul de directive își propune să rezolve, în toate articulele sale, ca o enormă platformă de forță în spațiul viitorului, ca o fidelă oglindă a aspirațiilor națiunii române. Tocmai aici rezidă viabilitatea și garanția că va prinde rădăcină în țară. Este vorba de o profundă dragoste față de țară, de idealurile nobile ale prezervării independenței naționale și cucierii noastre revoluționare. Poem de o mare forță și densitate, codificat în cifre, indicatori și grafice, proiectul este o mărturie incontestabilă a ceea ce înțelegem și vrem să stăpânim pe destinul său, a virtuților noastre de neam născut și deprins a fi liber, care nu are dorință mai mare decât a se gospodări singur și a trăi în bună pace cu celelalte semănții.

Personal îmi place să am o măsură în toate, mai cu seamă când se încadrează în domeniul muncii. Tocmai pentru că sînt realist, nu mă pot abține să văd în opusul amintit o constelație de largi ferestre deschise spre via, spre împlinirea nevoilor noastre de mai bine. Nu asta va fi formula finală, sintagma de vreme ce domeniul muncii tocmai îl analizăm democratic, în casele și la locurile lor de muncă; asta nu mă împiedică însă a-l considera de pe acum ca pe o veritabilă carte de vizită a maturității noastre de popor anașat pe calea progresului, ca pe o superbă orfăvirească țară care vor prinde viață și vor întori viitoarele roade ale belșugului nostru.

Fruct al gândirii de geniu a partidului, a secretariatului său general, documentul în cauză ne privește și pe noi, făuritorii de frumos și adevăr, în cel mai înalt grad. Aceasta pentru că sistemul locuitorilor ai Cetății și nu putem fi indiferenți la chipul de miine al patriei, la stăndardul ei de viață și la civilizația pe care o vom lăsa moștenire generațiilor viitoare. Înaltă lecție de patriotism, arătând tuturor, deși în formă lapidară, ce urmas organism este civilizație în plină construcție, ce arhetipuri de vicii probleme poate avea edificarea unei noi societăți, proiectul se poate constitui, totodată, și într-un răspuns demn pe care-l dăm detracțiilor noastre de aiurea. Fugiți care încotro, după principiu, „unde-l bine și unde-l rău”, țesți concretizării noastre nu numai în țară, ci și în butuc să ne dezvoltăm și să ne calce pe nervi, dar ne stărnesc mila. Adică ei, o mină de înș, voi să ne convingă de faptul că sint mai desțepți, mai dreți și mai binefăcători patriei, decât sîntem noi, patria însăși! Dacă țesți iubesc țara stit de mult, de ce nu pun umărul în înălțarea ei, ca noi totii?

Erin evidența Proiectului de Directive, care

tara de azi tara de mâine

are ceva din limpezimea văzutărilor, un popor de 22 milioane de oameni are o înțelegere și o înțelegere a ceea ce înțelegem și vrem să stăpânim pe destinul său, a virtuților noastre de neam născut și deprins a fi liber, care nu are dorință mai mare decât a se gospodări singur și a trăi în bună pace cu celelalte semănții.

Erin evidența Proiectului de Directive, care

Erin evidența Proiectului de Directive, care

Erin evidența Proiectului de Directive, care

Erin evidența Proiectului de Directive, care

„Firi vizionare”

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea, ajuns prin intermediul...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Știința ca imperativ al dezvoltării

Este greu de imaginat astăzi, în condițiile mutațiilor spectaculoase suferite de viața socială a omenirii în urma școlii tehnologie, o încetinire a ritmului de acumulare a cunoștințelor științifice. Istoria vitănoare a omenirii rămâne indisolubil legată de capacitatea omului de a lărgi propriul orizont al cunoașterii în scopul aprofundării relațiilor sale cu mediul înconjurător, în scopul unui mai deplin control și autocontrol al mijloacelor ce îi îngăduie și justifică demersurile...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea este o adevărată dovadă a...

Locuri care au devenit istorie

LUMINI SUB IERBURI

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

ÎN CĂUTAREA PORTRETULUI IDEAL

Sapte zile am căutat materie pentru un portret ideal. Al omului tânăr de azi...

„Defecte” care să-l scoată din condiția de om normal, dar nu cu o mică de calități care să fie făcut din el copil-minune și acum, tânăr-minune. Figa lui socio-profesională: de orice origine, dar sănătoasă, adică omenească, de orice pregătire, de la șapte clase până la academie, de orice profesie, de la femeia de serviciu până la cosmologul, cu o condiție fundamentală: să muncească, cit poată, cinstit și cu seriozitate. Alie condiții: să-și respecte orele de întinire și cuvințul de omare. Ultima condiție, absolută: să trăiască demn. Ești tu tot?

După șapte zile de căutare, căutări care urmează altora, mai vechi, au put să spună cu sinceritate: portretul ideal n-a putut fi făcut.

Dar șansa portretului ideal există: a începe de aici, din dorința de a-l face.

Proiectele în cîmpia Teleormanului

ocupat barăcile șantierului național, nimeni nu s-a arătat dispus să accepte, fără probă, că el ar fi brigadierii, cei care urmează să-și ajute pe șefii lor să realizeze proiectele viitoare recoltate.

Dar zilele îngrijindu-se, din luna mai încocare, și văzînd țărani ca „domnisorii” (și „domnișoarele”, că erau vreo cincizeci și ele) chiar se scolia cu noaptea-n cap, ca toamnă în poligon dale la normă, 6 metri sau 7 metri pe cap, de brigadier, că se prăsește virtos în arșită și inghit asemenea praful pe care vîntul fierbinte îl strînge din senin, au dus și minile la cap și și-au scos, în semn de respect, imaginea pălării, ba chiar și pălării adevărate.

Primal a făcut genul primarilor Tudor laurum care, ca un vizionar ce este, a și comis ilegalități în favoarea viitorului. Astfel, ajutînd studenții gălățeni, după programul de șantier, și la strînsul recoltelor și la organizarea activităților de la cîmpia culturală, făcînd și alte treburi speciale în comună, cum ar fi, de exemplu, agitația vizuală, tovarășul primar Tudor și-a zis, în sinea lui, că merită să le dea vreo gălățenilor și dea și el un undita în baltă. Mai ales, s-a scuzat tot el în gînd, că sint de meserie, de la Piscicultura. Și mai-mai ales, a spus el cu voce tare pentru că hăitii și fetele, țigă pe care-i vedea, stau aici la noi cu un folos de perspectivă. Așa că ne pot păgubi de citeva kilde de peste, în contul recoltelor viitoare. Dar, ca să vezi, brigadierii tot brigadierii, modele de comportare și la baltă: fiind viitori specialiști, au puseu științific. Cum trîndeau un peste mic cum zvîrc cu el în hapul în baltă — stîf, trovărăse primar, Asta mic nu e volie să-l povădărească, trebuie să mai crească.

Toate îndeplinirile acestea par a fi spuse în glumă, dar cine e om serios și are ochi buni pentru schimbare, nu se poate să n-o fi sesizat în Plocea, de cînd au venit brigadierii. Așa că vom trece în rîndul celor care contribuie la portretul ideal al tînarului de azi, și ce orîmular Tudor laurum, chiar dacă a trecut de patruzeci de ani, pentru capacitatea lui de a fi un călător vizionar și de a nădădea și pe studenții gălățeni — pentru felul în care au impus respectul stătenilor.

ZILNIC, AMPRENTE CĂTRE TOATĂ LUMEA

munca nu-și alege stăruia privilegiată pentru a fi adevărată: ea se poate face cu precizie chiar și-n cele mai anonime secvențe ale unui mare proces de producție. Din încapătarea în încapătare, ajuns și acolo unde totul e aproape gata: cutiile licoitoare vin în containere și așteaptă doar să fie sortate, etichetate și puse, cit 12, 24 sau 48, în cutii de carton. Secția acestor nume 2 Produse finite, exprimă culmea banalității într-o formă care merită mai multă atenție.

Florica Mărioara și Teodora Julea sint fruntesetele acestei secții. Le asemănăm hărnice, blîndeșe activisti, faptul că au fiecare cite doi copii și multe treburi pe acasă. Sortează, fiecare, cite o mie de cutii, zilnic, în condițiile în care norma e de 832 de cutii pe schimb.

Amprentele lor, depuse cu modestie, pe fișecare produs al fabricii, au colindat lumea: din Uniunea Sovietică în Irak, din R.F. Germană pînă în China, din Algeria în Franța. Voi fi înțrebat, poate, care este contribuția acestor două muncitoare linere la portretul ideal pe care-l căutăm...

Contribuția lor, la acest portret pe care căutăm să-l compunem, a ieșit liniștită la lumină în timp ce vorbeam una și alta: — Da, iubii această muncă, această meserie? — Da, răspund ele două, scurt, înfășurînd etichete.

— Dacă nu vă e cu supărare, ce sentimente aveți față de aceste cutii de tablă umplute cu mazăre, pe care le înfășurați în benzi de hirtie umplută?

OLTUL ÎMPOTRIVA MAURILOR SALE

Îesim din comuna istorică Islaz și trecem Oltul pe un pod de pontoane. E mare și umflat Oltul, pe alocuri a și dat peste mări. Un tînar țaran din sat, un făcău la vreo 25 de ani, care ne însoțește o vreme, filosofează pe marginea lîniștii cu care privim apice tulburi și primejdioase: drumul asta, pe care îl vedeti! îl spală apa în fiecare primăvară și în fiecare vară, și spre toamnă iar. Dar noi nu ne lășăm, punem iar pietriș și tot pe aici ne vedem de ale noastre.

Mai mergem pe drum, am ieșit deja la asfalt, de o parte și de alta e drum cîmp, Oltul a rămas undeva spre stînga, și deodată trecem un pod, un pod mare și adăvărât. Fără nici o apă sub el — de o parte și de alta, culturii de porumb.

Ce mai este și cu podul asta? Aici, podul e cîmp, și peste Olt pod de pontoane... Mă mir mai mult ca să văd ce va spune acest țaran tînar, pe numele lui Ispas. Păi, nu se tulbură omul din Islaz, pe aici trecea Oltul. Acum vreo 13 ani, Tot așa, într-o primăvară, s-a umflat, a cuprins toată cîmpia, și cînd s-a retras mergea de la pe altă apă, unde l-a și văzut, la un kilometru și jumătate de podul asta, care a rămas singur și fără apă, aici, în cîmpie...

Isi cum bate joc Oltul asta de dumnea noastră, spun eu o vorbă urtă, mai mult ca să văd ce spune înțeleptul. De asta n-ai făcut alt pod, de frică să nu se mută iar, nu-i așa? Cu pontoanele e mai ușor...

Omul se uită la mine cu ochi subțiri. De ce credeți că-i așa? Păi, altă înșăși un pod ca lumea peste apă... Țaranul din Islaz se mai uită odată la mine, ca și cum s-ar pregăti de o trîntă. Dar continuă să vorbească blajin, cu multă înțelegere față de presupusa mea fire. La noi e o vorbă, cum că oamenii sint mărișorii Oltului, cele mai adevărate și mai încapătătoare și cum vedeti, rezistă rîmă pînă acum; din malurile de pămînt a cam făcut și ce a vrut.

Și cit o-n-o mai faceți așa, pe încapătinați? Țaranul din Islaz, ai căruia strămoși au stat la vorbă, acum mai bine de o sută de ani, cu Heleada, Rădulescu, cu Goleșcu, Cristian Tell, Pleșoianu și Popa Săncă, se gîndește puțin și începe să vorbească de parcă numai cu prezentarea unor planuri de perspectivă s-ar ocupa. Păi, după ce se face hidrocentrală, mutăm satul în altă parte, și facem oraș, venim cu apa Dunății pînă aici, facem lac de acumulare și după aceea sălăi multe Oltul apa în lac cit o vrea... Iar maluri, tot noi rămînem, precum vă suscei...

Mășina oprește după un timp, Ion Ispas ne salută, noi îl mulțumim pentru călăuzire, și el o pornește înapoi spre sat. Mă uit după el cum se duce pe lângă drum, pe lângă porumb, subțire, dar nesovător.

Mergînd înapoi spre sat, dădea cu virtul boacănilor în pietre și visa la un lac de acumulare...

Mihai Tatulici

Șărirăm pe malul drept al Mureșului și-n fața noastră se ridică niște dealuri verzi, misterioase. Nu vedea pe ele nici suflare de om, nici urmă de animal. Două grui și țarbă...

Eugen Mihăescu

și alarmați: „Fraților, Drăgan trădează; i-a venit lufa care s-a mbrăgăit peste ocean, i-a venit c-un yacht, așa că el nu mai are nevoie de revoluție!”

Atunci i-ar fi văzut și i-ar fi judecat pe fiecare în parte după credințele lor. Din după credințele lor. Pentru că asta îl chină cel mai mult pe Drăgan: credința pe care o are, când apucase, știuse bine că nu se va mai întoarce niciodată la atunci, în dimineața aceea cetoasă, când scarta lui făcea să se împlească în întipărirea momentului și se jucă de la mult visată clipă a mobilizării tuturor forțelor muncitorești și până la apariția stranie a Persidei în chip de milionară.

Cuđa și indignarea se amestecau în Drăgan, făcând să elocventă mâile neliniu pe care, pe lângă că le purta pentru importanta și ce începea, se înzeciseră acum prin stupida apariție a vasului aceluia alb a cărui siluetă se desena tot mai precis, pe măsură ce soarele chel ca o lună se ridica pe cer. Și simți nevoia să strige, nu știa încă dacă în apărarea apelor sau numai în spre Săghin pe care-l lăsa în urmă.

— Eu nu cu să ajung mare am luptat până acum, s-o știți voi; am alie lucruri în cazul asta!

Și nu mai chibzui la nimic, ci se avântă pătimă în tot ce avea de făcut: luă manifestele cu mros proaspăt de cerneală, se duse la depozitul C.F.R. unde le împărți echipelor de șoc, trecu apoi prin carterele mărginașe asigurându-se de participarea momentului și se ațundă în portul unde-l așteptau altele de făcut.

Nu mai că, din port, când ridica privirea, vrînd-nevrînd, dădea cu ochii de silueta tot mai clară, tot mai apropiată și mai precis desenată a yachtului celui alb. I se părea un car mortuar. Un bizar car mortuar care purta pe ape iubirea lui cea stinsă.

Orășul, în vremea asta, fierbea. O încurcare dură și mută îl înecă. Străzile erau pustii, mișcările pe ele scurte, agitate, ca niște focuri de armă răzătoare. Circulele telefonice pleasau de convorbiri și solicitări, după zidurile cazarmilor armate stătea sîmbră așteptînd un ordin dar neștiind din ce parte îl va primi, muncitorii se adunau încet, cu un calm forțat, în locurile care, de la insurtecție, deviniseră acum puncte pentru manifestările lor, în cabinete se puneau la cale diverse măsuri contraofensive, neguștorii își bătăneau magaziele, din partea guvernului se cereau tot felul de informații, dar nu răzbind nici o indicație, fapt care dovedea că încurcarea era generală, cuprîndînt toată țara. Cu spatele la yachtul cel alb care, acum, acostase la chel întimplat de o parte dintre oficialitățile orașului, Drăgan organiza cu îndrăgire muncitorii.

La orele unsprezece, așa fuseseră anunțați, Drăgan se afla, printre ceilalți reprezentanți ai muncitorilor, în cabinetul prefectului, unde dăduse un ultimatum: ori se rezolvă cererile de a fi reprimiți la lucru și de a se pune stavila speciei aprovizionându-se plata cu strictul necesar, ori masiv de oameni vor proceda cum vor crede de cuviință. Prefectul, bărbat pedant, cu capul ca un V destul de turtit, pe lățimea căruia se desena o foarte îngrijită pleptănătură cu cărare, încerca să-l amine cu diverse protocoale. Parcă se găsea în fața unui mare șef de stat, înaintea o mină fină marcată de un înel lățelat ca și creștetul lui, încadrînd în muntura de aur o platră neagră, strălucitoare. Nu părea prea alarmat și nici conștient, ca de obicei, că îl simțea că face un joc în spatele cărții se aflau susținătorii care-l dădeau curaj. Și tot atunci din timp în timp privi pe ferestrele înalte ale cabinetului. Pînă cînd, trădîndu-și neapăsarea față de ceea ce îi spusese el, arboră un zîmbet larg. Pe stradă începuseră anțamă și o muzică se auzea înaintînd din din. Cu simbul arcului pe față, triumfală, prefectul înțreba o-o poliție triumfală:

— Credeți dumneavoastră, stimați parteneri, — că doar sîntem parteneri în guvernul de la București, nu? — credeți dumneavoastră că în ziua în care prezintă spectacolul cea mai celebră cîntărească din lume, fiica portului nostru, mai puteți chema pe cineva la demonstrație?

Intr-adevăr, oprind muzica din cînd în cînd, cineva striga:

— Veniți pe chel, veniți neînțiriat s-o vedeți pe marea fiică a portului nostru! Veniți la marele spectacol prezentat în toate porturile lumii!

Delegații muncitorilor s-au privit unii pe alții și, tot înalță, i-au privit pe Drăgan.

Iar Drăgan a pornit înaintea lor, a tuturor. A pornit spre chelul către care se grăbea toată lumea, a dat la o parte mulțimea care se adunase și, făcîndu-și loc, a ajuns la yachtul alb care se transformase într-un fel de scenă.

I-a privit cu ochi de cunoaștere înălțimea și cură, s-a înfruntat o clipă cu masivitatea lui ca și cum ar fi apreciat pe unde putea să-l înhațe mai bine și, fără să dea atenție galionului care parcă semăna cu cineva, a pășit hotărît pe scindura pasarelilor.

Atunci s-a produs parca o furtună. Nu și-a mai dat seama cum și ce fel, pentru că s-a simțit în întregime prins în vârtejul ei. Poate că vultul multimea de jos, poate că se zbătuse pînă pe de-a-urghi, poate că urechile îi auzeau în vîrtejul lui, poate că simțea că era ea, dragostea ei, că se ațundea înaintea ei, că se răbuna alergînd acum către el.

O simți acolo, undeva pe puntea yachtului, ușor și fierbinte în brațele sale. Și îl văzu buzele modelînd niște cuvinte grele ca o durere: — Tu ești!... Ești tu!... Ești tu!...

O îndepărtă încet, cu un gest sigur, pe care parcă-l avea asupra și dintotdeauna, și-l spusese:

mihail crama

Retragerea

Vă retrageți omi ca oregarda unei amete-ntrine.

Oricum, e frumos. Apusul magnific de soare — — Privesc la mandalele voastre a banduieră, la pustie-otornit cu pînă-a-jos.

Prispa

De pînă intrăbă vîntul, apa și norii lungi ce străbătura șesul în vînt timp ce-nfiora ploaiepa.

La gîrlele în adormind drumeții, în unduira lăudului de seară... Cum stau, ustat, pe prispă casei goară, căzută lăta-năla-a bătăreții L.

Vorbire

Adineci: pînă, sare, unțul și laptele și cre-mă buceale, și un pînă în lăta mesei lăse, în timp ce-mă pregătis în carte crocea și fiecare cui ce de-amănuntul...

Dincolo

— Lotă-mă, un venit! N-am vrut, că de mult a-am vrut! Ce să fac! M-am spus încobă: pînă la urma urmelor am venit.

Acum ce urmează? Nămic nu urmează. — Ce porcărie! Cotropit în amiază.

De unde

De unde veniți de-o vreme cărări și plagi și ingan și lucruri, lame, bărbăți și țafiri și neleteri — vorbe împletite-a vînt.

De unde veniți pe malul meu cîntînd, Ca oștile prăbege idăcînd în secol, strigoi aduși de vîntul dinspre astr, de unde veniți ca spaimile bătînd la poarta-naltă — a primei noastre nașteri!

Numai

Numai tu n-ai mînt, singura tu, pentru că ai rămas în pragul copilăriei; pune-ți șalul pe umeri — bate vîntul: să nu îți se destrame ființa firavă pe care-am clădit-o.

Zamfir Dumitrescu: „Portret”

Mircea Ștefănescu: „Tantomă” (Din expoziția deschisă la sala Dalles)

LIGIA TOMȘA

Patriei

Estă grădina mea mereu roditoare, Fructele tale de aur, Pe crengile sulțului meu cresc, De la muntii cu creste de șoimi, Pînă la selea verde-a mării, De la Dunărea de loc, Pînă la lăcără șesurilor, blondă, Aici, Lîngă trupul tău veșnic tinăr, Vîntul se mișcă-n cîntecul noi, Zărite becu lumină din ulciur strămoșilor, Noptile, Au bălăile luminate de privighetari și noi, Și imela dragostei în suflet, Și cu uneltele încălzite lângă inimă, Îți ridicăm, în fiecare zi, monumente de iubire

Țară-Stejar, Țară-Lumină, Grădina mea veșnic roditoare...

carolina ilica

Anotimpurile

ACEL VIS ACEA NOAPTE

Între palmele munților stă amintirea Zăpezii de-atunci: ca o blîndă desfoliere de-aplecare alba pentru Vivaldi. Imi doream de capîle o blîndă așa cum numai pe holde cu griu pînă iarna Rîvnesc de pe-acuma: a toată de nea S-a ducă pe umeri copiii neliniței

FRUMUSEȚEA CU ARMI

Am surprins-o dormind în grădina lă-tălii meu înfiorate ca un prisos de aurole în alb și în roz. [Primăvara-implinită pe dealuri trecea Lăgănetă abia suzînd poale grea] Ce-i șoptești cu gizele-n ureche Tu iarbă petul cel mai răcoros De somnul și s-a-ția de pufoș! Iar nădăie în înțeamă cubemură petale Obășit de blînda senzuală De cită vreme-ai fi dormind aici? Pe rochie-i stau luturi iar pînă-i cu lumnici Și-i percă o fetiță cu pleoape lălate Și-i are două ghe-me de pene mici la spate

O strig. Nu mă aude. O prind atunci de mînd Fîi, fîi deodată aripi se umflă de lumină Și se ridică-n aer vai mie o bătrînă!

DESTINUL

Nisipul fierbinte ca somnul lemeilor Poartă urma călăuzii tău lîngă vîntul mare lîngă vîntul cer în care sulțului meu îndelung se-mbăiază

Dar ce imi arată această amiază?

Că tu ești mirele abia adormit în lecioreșile mele-asternuturi din căie-am fugit

ȚIPĂTUL VIETII

Îmbătrînit e veșmintul la tandofir obosite petale obosite pleoape

Luna de toamnă prin parcuri surprînda sinucidera razelor.

Ce greu va fi somnul celor pe care nimeni nu-i mîngie!

Și cit de tirziu vor veghea vinovații!

Dar din strînsărea durerii cu cită blîndețe molenă va respira

După ce țipătul vieții va trece tăios ca un fulger —

Femeia!

Vrăjitoarea

Tu știi să amăgești. Tu luscule! În serpuirea vorbelor! Voi mie Eu dintr-o țoi n-am putut fi vrăjitor printre oameni beți! nebunie!

Ceva ascuns premitînd îndelung Născuți de firea ne departă: Cum ai vărsat un flocean de parfum neantene Pe hainele mele curate!

Cintec de acasă

Desculță pe covor seară de seară Eu joc după cîntec de acasă În el a vorba de un timp seară vîră Cu iarbă lăgăndu-se de acasă.

Și cum așteaptă ea așteaptă-o fată Un fulger fără milă să o culce Căci țară de noapce a fost lăsată Decit așa mai bine-n țărna dulce.

De-aj îl știu năinte de-a mă naște Povestea ei nici nu m-aș fi născut Și-n locul meu pe ea oș fi ales-o Să joace dup-un cîntec gol și mut.

În zborul

În zborul nesăbuit, În zborul pe care-l iubim mai presus decit biata carne lămească, Ne-am lovit aripile de creste de munți de blocuri turn,

De plagi, de reactoare, de furnici, Și uite, aripa-mi slînga singeroasă, Din aripile tale au rămas doar scheletele, Sîpici fragile de brad, Din ele să-mi faci culcuș, Să adorm zburlind și să cad În brațele vesniciei păci, În ultimul zbor mult înalt.

O, nu mă privi cînd sînt slabă și mă lasă puterile, Lovăște-te țărni și țărni, De-aj îl să plouă împănă, De-aj fi o nastră o singură clipă Din viața nedrept hărăzită De soare și lună...

Ar putea înțelege

Revenînd, într-o noapte de vară, revenînd împrănuț cu Sancho, Ar putea să se apredă în cîmpia cuprînsă de liniște

De la Dachau.

De la Mouthausen.

Sau de la Auschwitz.

Și, lăcînd pe Resinante să pască vîntea țire de lărbă,

Și, neștiind că Resinante rumeșă pași de copii

Prăfăcuți în zbor de cenușă înaltă,

Plîmbîndu-se, împiedicat în vechia-i armură, Ar putea înțelege...

Și, secerat de durera, ar plări din memoria lumii,

Ca un vis nimerit ar pieri...

pia olaru

Din matca țării

Secerînd griul cu aceleași miini fermeceate, Secerînd răul cu ocașelei curate, Topînd și strecurînd galăii de aiel prin aceleași vîi de sudoare Așternut pe pămîntul de viață și moarte, Noi, oamenii, lăcașuri de cîntec, Lăcașuri de țimpe, de umeri, Rostim, astăzi, aici, adevărul mîndru și greu, Cioplim, astăzi, aici, matca noastră, vrăjita, curată, Și din matca de carne și singe, din matca adîncă a țării Plecarea, Plecarea pentru toțdeuna din patrie Pe osemăntă cu vechia ucideră a pruncilor. Ei, cei ce se-nalțăsc în cîntecul valizilor ieltine

Închipuînd nesfirșirea

Pietre scîlcite în lacrimi, Căre a necropia meu, Suflet darveit și osar în răspîntii, Căpșă în stăruie, și creștet în cuvîntă, Și pînă în palmele aspre De sîrului poeziei-sau, Pietre ce s-au îndalță de durere în bătălia sîrului, vîi, Și-au cucerit ca să înfăce rără Să mă aude cu singe a broază de griu, Pietre în care încat, peste veacuri, Cresc cristalate, Închipuînd nesfirșirea, Nu, noi nu murim, ci în miezul noi meted Orezim, pentru oameni, iubirea.

Plecarea

Plecarea pentru toțdeuna din patrie Pe osemăntă cu vechia ucideră a pruncilor. Ei, cei ce se-nalțăsc în cîntecul valizilor ieltine

Ca niște letuși în vîntele maici, Ei, ce așteaptă somnul absurd, O voce șoptită în diluarea de-argini, Semnul de-necare al țirului lînced, Pruncii născuți, sulțoaci în spațiul cernit

Ajung unora vîi între lăcile avioanele, Ale vaporelor, ale neantului. Alteori sînt avortați încă din primele clipe, Hamalii nu pot umbra cu mînuși.

Sînt și ei oameni...

Și de apucă să prîndă farmă de am

în burta macle-a valizei,

Și de apucă să simtă mîrosul închis,

dar care, porcă,

Mai poartă ceva din izul de pămînt,

Din izul de lepte al țării,

Atunci cînd ajung zadarnic a totul,

Afară de dor.

radio

De seara pînă dimineața

Ar fi trebuit să ne întoarcem privirile către programul III, după cum ar fi trebuit să vedem ce se mai întimplă cu acea frumoasă emisiune de duminică dimineața (care se cheamă „Radio-gramul satelor”). Semne bune ni se arată și dinspre „Revista literară radio” ce și-a deschis microfonul către Asociațiile de scriitori (Dirgu Măeș, Timisoara, Iași) dintr-un curînt, oferindu-ne un panoramă a literaturii române la 1978. Ce ni s-ar fi arătat? Ne-ar fi arătat un debut de emisiune pe pr. III, cu titlu promitator, „În direct, tinerețea”, emisiune-debut și nu prea pentru că sînt obișnuite triplexurile în programele pentru tineret, emisiune-debut și nu prea pentru că sînt obișnuite continuu prin intreruperi ale altor emisii, a fost pînă de generozitate neîmplînte cu o rubrică bună, cu o idee din start bună (după cîte am înțeles se face un ocol al țării, prima emisiune cuprîndînd Botoșani-Tirgu-Jiu, a doua ce va fi difuzată în momentul cînd această rubrică este în spate se va orbi la Sîntana și Tirgul Buior), emisiunea suferă de imperfecțiuni, țesutul ideilor este nuctat de muzică populară, filele din carnete reportajelor Benone Neagoe și Florin Helmis — prea generale, anunțuri cam pompoase, deconspirarea că emisiunea nu a fost chiar așa de... În direct. Ar mai fi de adăugat că triplexul impune prezența unui al treilea centru efectiv în emisie și nu numai de pe posturi. De coordonator cum s-a prezentat Bucureștiul. Semnalăm toate aceste imperfecțiuni pentru că ele pot fi înlăturate — numărul mare de emisii pînă la

un etnic bun, dar cum conștientul nu este la semnalarea primăriei, așadar la debuturi crede că se vor u recepțione de pe o parte conștientă.

Dar, despre altceva vîntă și spun în această cronică. Există un tărîm în radio care se cheamă țiră. Ce se întimplă în acest domeniu absolut captivant rămîne unora în umbră. Adică recepționarea și gata, dar a le mai pune în legătură fără a ne da chiar seama cît de noi, cît de la și sint ele. Amintiri-vă de știrile venite din Nicaragua în decurs de 30 de ore amirucii-vă de știrile privind criza petrolului, amintiri-vă în fiecare dimineață ce ați auzit la „O zi într-o oră” și contrunțati cu ceea ce ați auzi la „Radiogramul dimineții”. Este absolut polotant să știți că de seamă că între aceste două emisii, adică în timp ce noi dormim, în lume se întimplă altele. De la București sînt 14°C care sînt acum și aici, pînă la comertul, totul este spus acestui zeu: știră. Iar pentru că să existe, pentru că noi să nu auzim de cîte două ori aceeași știră există național: există oameni care le recepționează, oameni care le redactează, oameni care le transmit. Lor, acestor oameni pe care nu-i auzim numai, trebuie să le mulțumim. Fiindcă viața noastră ar fi mai puțin în miezul evenimentelor, O zi fără știri la radio ar însemna mai mult decit absența oricărei emisii de rezistență.

Constantin Stan

plastică

p

Virtuțile desenului

La cea de-a cincea expoziție personală, Damian Petrescu se dovedește un consecvent adept al desenului formal și al valorilor cromatice. Universul artistului transpare din foala albă, unde are loc jocul miraculos cu spațiul și timpul, cu realul și imaginarul.

În expozițiile anterioare (Cronici lunare alb-negru graficianul ne-a făcut să avem prezentimentul unor lumi posibile în cosmos, al unei simbioze dintre cele două lumi, redute cu îngenozitate ca pe o poartă în alb spre întinșimile universului, transpus în forme cognoscibile. La recenta expoziție personală de la Orizont, în ciclul dobrogean, reprezentarea plastică se folosește de aceeași mijloc de exprimare pentru a transpune din formele anorganice imagini devansate în timp și spațiu.

Manuscrisul de la Callatis, Pietra zburătoare de la Hamangia, Dobrogea — vis venetian etc., sînt prețete pentru tratarea în paralel a reprezentării spectroscopice și a celei transfigurată a imaginilor. Din universul microscopic, avînd frîntămînta multitudinei lui Tobey, în care apare semnul ca mesaj și structură vizuală, transcece un univers fantastic, un spațiu nou, atemporal, în care domină simetria și ordinea. Din masele amorfe se încheagă construcții geometrice, planuri suprapuse, o disciplină a spațiului interior, o lume virtuală.

O nouă viziune plastică se configurează într-un fel de lucrări dominat de creația umană.

Dintr-o succesiune de imagini — proiectii fotografice, joc de planuri alb-negru — artistul creează un univers metamorfic în care mișcarea are un rol esențial.

Cătălina Diaconescu

muzică

m

Revelația profesionismului

Efervescența creației și interpretării contemporane atinge la noi cote mai mult decit competitive pe plan mondial. Din nefecire cel care conștiează în presă acest remarcabil fenomen au rămas datori, multe, prea multe manifestări sonore fiind date ulei țării chiar în seara concertului. Ne propunem să reparăm două regretabile omisiuni: recitalul pianistului Șerban Soreanu și recitalul trombonistului Marin Soare și al ansamblului „Omnia” condus de el.

Deși apare relativ rar pe estradă de concert sau poate local din aceste motive, Șerban Soreanu aduce cu sine două argumente esențiale ale actului interpretativ: calitatea repertoriului și perfectia lui stăpînire. La un prim contact poate părea un mod mai mult „elaborat” decit „sîmțit” în felul de transparență sonor grafia partiturii. Și, într-adevăr, una din calitățile lui Șerban Soreanu este identificarea deopotrivă cu semnificația partiturii dar și cu litera ei. Tînărul pianist își întocmește programul ca arcuri stilistice perfect constituite cu intenția declarată de exprimare în public a unui punct de vedere interpretativ. Alături de un Philipp Emanuel Bach, un Brahms, apoi prime gălții din muzica modernă și universală din care amintim o frumoasă și bine scrisă Sonata de Serocki și o spumantă parodie aparținînd lui Tommy Dorsey — Vals.

Participarea lui Marin Soare, în dublu calitate de solist și diriger, a împacitate rară a lui Soreanu de a se identifica cu limbi stilistice alt de diferite, de a găsi tonul adecvat fiecărui de a supune virtuozitatea unei gândiri lucide, de a comunica spontan cu sala.

Prima apariție în public a formației

de instrumente de suflăt Omnia, rețcut la Sala mică a Palatului, a fost un adevărat triumf. De fapt titlul acestui cronici trebuie să fie „Abucirea de a cîntă” pentru că doar acest imbold a determinat un număr destul de mare de instrumentiști să-și dedice timpul liber pentru „a face muzică”.

Marin Soare trombonist de excepție, membru al Orchestrei simfonice a Radioteleviziunii, este cunoscut prin apariții în calitate de solist sau în concertele camerale. Inițialva alcăturii unei formații de suflători după cîte știu unic în țară și aparține Trombonului Instrument difcil dar cu nebuluit taine ale frumosului: sunet, agogică maleabilitate primite în mîna lui Marin Soare rol de vînză solistă. Există evident o simțită interpretare-creator. Aurel Stroe a scris pentru Marin Soare una din lucrările sale de cea mai aleasă substanță: „Grădina structurilor”, iar lui Alexandru Graur i-a conferit rol de personă în creația instrument, în opera „Oreștia II”.

Programul recitalului Ingenioz alcătuit, este o trecere prin epoci a pe ne-drept neglijatelor instrumente de suflăt Tartini, Gabrielli, Beethoven, iar în partea a II-a muzică contemporană remănească și universală din care amintim o frumoasă și bine scrisă Sonata de Serocki și o spumantă parodie aparținînd lui Tommy Dorsey — Vals.

Participarea lui Marin Soare, în dublu calitate de solist și diriger, a împacitate rară a lui Soreanu de a se identifica cu limbi stilistice alt de diferite, de a găsi tonul adecvat fiecărui de a supune virtuozitatea unei gândiri lucide, de a comunica spontan cu sala.

Prima apariție în public a formației

Mihai Moldovan

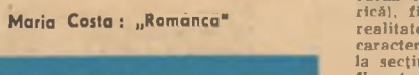

Un dialog fertil cu realitatea

Seleția de lucrări prezentate la sala Dalles sub egida Festivalului Național «Cintarea României» prilejuindu-ne să trecem în revistă asupra modului cum arăta tematică a artelor noastre plastice...

Teatrul obiceurilor

Procesul de diversificare continuă a formelor și modalităților de exprimare artistică practicate de amatori a făcut ca, de la prima la cea de a doua ediție...

Maria Costa: „Romanca”

Un excelent spectacol, „Aleele, soare rotund”, prezentat de Căminul cultural Costești, Județul Vâlcea, ca teatru folcloric, avea la bază un scenariu de inspirație folclorică în care ciclul vieții...

E bine!

E bine că în fruntea acestui partid se află un bărbat care se numește Nicolae Ceaușescu, pe care nu-l voi împodobi, lată, cu nici un epitet...

Aventura dramatică a semnificativului

În litera originii cuvint. Pentru Nichita Stănescu comunicarea prin cuvint nu mai este posibilă, căci, așa cum spune Barthes...

3.1. În poemă „Metamorfozele” întâlnim versul acesta: „Bunaoră să popomul realu!”. Ce înțelegem...

Poet al patriei

Imnele lui Alexandru au fost concepute ca o trilogie, fiecare carte fiind închinată unei provincii românești, în ansamblul - Patriei în treguri...

Tristețea m-a chemat la telefon

Însușirile nerulate de fel din conștientă, necurajul necurajului din hirs-persudat, care ni se par însă că nici nu se pot cu bună credință (cum?)...

PLANETE

inferioră a pământului, pantalonii - lăsușe pe poezia forma unei perechi de ochelari... face să cadă un segment oarecare de rațiune din lumea lui gravă în incertă necesitate...

PLANETE

extrăpă tentă tridentul (aa... alfabetizare tematică de ultimă instanță, în loc de amănunțit literar, face o hierarhie a pol... face o gînganie și gata, renunțarea renunțărilor - amin!), netezește fără să simuleze...

PLANETE

de plăcere, de noapte și de instinct pînă la porcul obscur și neîmpărat de doarme și nu prea doarme... simplu bolovan clopită pînă la cinele viu și bleag de printre astre...

PLANETE

Din cele patru nulele cite numără înțita carte eplă a Georgetei Horodincă, nouă prozatoare, (Căluza pierdută, Bastarzi, Corabia perechilor și Marina) prima e comparabilă, ca valoare...

PLANETE

Considerăm că Georgeta Horodincă are umor, pentru că știe face pe neașteptate să lăuneze, să se furișeze ori să cadă un atribut, o caracteristică, o frază în... intr-adevăr, san-talele stăteau cu fata în jos dinaintea televizorului, parcă erau peden-ite...

28 IULIE 1979

28 IULIE 1979

28 IULIE 1979

28 IULIE 1979

28 IULIE 1979

Ca o logodnă promisă, Palmira...

spectacolul lumii

văzut de Ioan Grigorescu

(II)

Cultura morților și al strămoșilor predomină în Palmira. Valea Morților din nord-vestul celții, vastă necropolă cu cavouri-turn ca niște bastioane ale perisabilului...

Se doare și prin marea afidare pe care l-oi adresa consolidându-și maiestruia sale edificiilor din mijlocul deșertului sirian, viața intelectuală, o civilizație proprie, cu o armată de temut care nu o dată și-a arătat înscușita în lupte...

Vechiul Tadmor, care avea să-și capete botezul de Palmira, a devenit în primul rând un mare vasal al Romei, apoi posesiune a imperiului beneficind sub Adrian...

Q, coloana ocean devorată de colții timpului, parcă roasă la temelii de sobolan, ca o stălețită spinzătoare de neant, cu cloclul înfip în pămint... E însăși imaginea timpului măcinând piatra...

REVISTA STRĂINĂ • REVISTA STRĂINĂ • REVISTA STRĂINĂ •

„SCRITORII ROMÂNI ȘI IONESCU“

Scrioarea semnată de scriitorul grec

Kostas Valetas în ziarul „Kathimerini“ din Atena.

Aș dori ca în calitate de scriitor grec să mă adresez prin această scrisoare d-lui Eugen Ionescu. Pentru greci, România a fost întotdeauna o țară prietenă.

Și astăzi, România reprezintă pentru mulți greci exemplul unei țări care, în condiții dificile, arată lumii întregi cum știe și un popor să-și apere independența și suveranitatea națională.

În ultimii ani am vizitat de multe ori România. Am fost primit întotdeauna cu drag, ca scriitor ale cărui cărți au fost traduse în România, care este cunoscut și ca traducător al literaturii române în Grecia.

POEZIUL BELGIAN JEAN TORDEUR este în apelați timp un ziarist de tinut, un pasionat urbanist și militant social. Autor al unor opere prestigioase, el se scrie constant sub acest pseudonim...

JOEL S. GOLDSMITH a fost un scriitor, un căruia discursuri ambivante erau un geniu în întreaga lume, pe lângă magnetofon și aparat de scris...

SCRITORUL ENGLEZ ANTHONY BURGESS detinea mai demult scrierile lui Den De Lillo prin următoarele cuvinte: „Are o voce aspră, metalică, de o elevanță tuberculată“.

Primul roman al lui Andre Lacaze, Tunelul, e spovedania zguduitoare a unui marșar ocular al atrocităților săvârșite în lagărele de concentrare hitleriste...

andré lacaze DISTANȚA DINTRE DOI COPACI

Fragmente din romanul TUNELUL în românește de Maria Ivănescu

Primele zile de august aveau să facă praf și piatră, timidele speranțe pe care Paolo și le inventase...

Augustin Ubeda (Franta) 'Omagiul Annei Frank'

— Rube! Ieșiți din rând, striga el accentuând silabele. — Fiecare plindea înfricoșat cifrele cu zece. Chiar și noivcii erau acum în stare să-și reamintea dincolo de aceste cifre complicate...

trei ciomege munca avansa foarte repede, dar la a zecea roabă aveau tot interesul să se întrebă ce scop avea această gramadă de pământ și pietre răsturnate...

Comandantul nu mintise. Polonezul încă își vărsase supra pe haină, supra de spănc, zeamă de spănc...

Moartea a încă unul camarad nu putea să-și amintea prea tare pe acești oameni deștepți cu toate scapări din carantina de la Mauthausen.

Explicația veni atunci când toată lumea renunșase să mai caute: două scurte rafale de mitralieră, prima la un sfert de oră exact după a doua, pe șantier, a doua, două ore mai târziu.

— Numai Paolo și încă vreo cincizeci de băieți care lucrau în fundul tunelului...

POEZIUL JAPONEZ BASHO, clasat al haitzului, a fascinat generații întregi de lecturi europene. Dificultatea unor traduceri valoroase este marcată de stringența expresiei...

REDACȚIA: București, Piața Școlii Nr. 1, tel. 17 32 09. ADMINISTRATIA: Calea Victoriei Nr. 115, tel. 50 74 96. ABONAMENTELE: 3 luni - 13 lei; 6 luni - 26 lei; 1 an - 52 lei.

Luceafărul Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dragăș, Mihai Ungheanu (redactor șef adjuncți), Teodor Boly (secretar responsabil de redacție)

Tipar executat la: COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘCINTEII“